

προσοχήν εἰς τὰς παρατηρήσεις τῆς τροφῆς. Ὁ εὐνοῦχος, ὅστις συνώδευσεν ἑφιππος τὸ χαρέμιον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς μουσουλμανικῆς θρησκείας, ἐπλησίασε παρευθὺς εἰς τὴν θυρίδα, ἥς τὸ μεταξίνον παρὰπέτασμα ἦτο κατὰ τὸ ἥμισυ καταβιβασμένον.

— Τί ἐπιθυμεῖτε, χανοῦμ-ἐφέντη; ἠρώτησεν.

— Ὑπαγε εἰς ἐκείνην τὴν θύραν, εἶπε δεικνύουσα τὴν εἰσοδὸν τοῦ τζαμίου, καὶ ζήτησον παρὰ τοῦ ἐν ὑπηρεσίᾳ Βέης, τρεῖς θέσεις εἰς τὰ θεωρεῖα, τὰ ὅποια εἶναι προσδιωρισμένα διὰ τὴν τελετὴν τοῦ χειροφιλήματος.

Ὁ εὐνοῦχος ἀπεμακρύνθη καλπάζων ἐν ᾧ ἡ Ἀρμενίς ὕψωνε τὰ βλέμματα πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀδημονοῦσα.

— Καλὰ θάτανε ἴσως, ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ, νὰ πᾶμε ναῦρουῦμε τὴν ἐξαδέλφη σου τὴν Ἀζιζέ, πούθελε νάρθῃ κ' ἐκείνη, νὰ ᾄδῃ τὸν βασιλῆά μας ποὺ θὰ περάσῃ.

— Ἐχομεν καιρὸν νὰ τὴν εὐρωμεν εἰς τὴν ἐπιστροφὴν ἀπὸ τὸ χειροφίλημα. Θάλλῃ νὰ ἴδῃ ὅχι τὸν σουλτάνον, ποὺ δὲν τὴν μέλει καθόλου, ἀλλὰ τὸν ἀρραβωνιστικὸν τῆς Τζελάλ, ὅστις θὰ βάλῃ σήμερον τὴν νέαν τοῦ μπίμπασι (χιλιάρχου) στολὴν του. Γνωρίζεις ὅτι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τῷ ἀπένειμε τὸν βαθμὸν τοῦτον... Ἀλλ' ἰδοὺ ὁ Ἀλίμ, ἐπεῖπεν ἡ Γκιούλ-Χανούμ ἀνυπομονοῦσα, φθάνει νὰ ἐπέτυχεν εἰς τὴν ἀποστολὴν.

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν ἐπέτυχεν... εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἀρμενίς.

— Ἀμύλησα μὲ τὸν Νουρί-Βέην, ὅστις ἔχει ἐντολὴν νὰ τοποθετήσῃ τοὺς προσκεκλημένους, εἶπεν ὁ Ἀλίμ κλίνων πρὸς τὴν Γκιούλ.

— Λοιπὸν;

— Τὰ θεωρεῖα εἶναι ἀποκλειστικῶς προσδιωρισμένα εἰς τοὺς Εὐρωπαίους, τοὺς κατηραμένους ἐκείνους σκύλους, καὶ ἡ αὐλὴ εἶναι γεμάτη ἀπὸ ὑπαλλήλους καὶ ἱερωμένους· ἂν ὅμως θέλετε νὰ σταθῇτε κάτω ἀπὸ ἕνα μέγαν πλάτανον, περικυκλωμένον μὲ ὑψηλὸν πέτρινον θρανίον, ἡμπορεῖτε ἀξιόλογα νὰ ἴδετε τὴν πρέλασιν τοῦ χειροφιλήματος...

— Πάγει καλὰ... ἄς προχωρήσῃ ἡ ἀμαξία...

Ὁ Ἀλίμ εἶπε μίαν λέξιν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην, ὅστις διηύθυνεν οὐχὶ ἀνευ κόπου τὴν ἀμαξίαν διὰ μέσου τοῦ πλήθους διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν μικρὰν πύλιν τοῦ τζαμίου.

Κατὰ τὴν βραχεῖαν ταύτην μετάβασιν ἡ τροφὸς Ναζίκ μάτην ἠγωνίσθη ν' ἀποτρέψῃ τὴν δέσποινάν της νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Σουλτάν-Ἀχμέτ· αἱ ἱκεσίαι αὐτῆς οὐδόλως ἰσχυσαν ἐπὶ τῆς Γκιούλ-Χανούμ. Ἀφ' οὗτου εἶχεν ἐπιστρέψει ἐκ Προύσης, καθ' ὅλας τὰς μακρὰς νύκτας τοῦ Ραμαζανίου ἡ νεάνις δὲν ἔπαυσε ν' ἀναπολῇ τὸν ἀγνωστον, ὃν ἠγάπα, — καὶ ὅστις τὴν ἠγάπα, ὡς ἠλπιζεν. Ἀντὶ πάσης λοιπὸν θυσίας ἤθελε νὰ τὸν ἀνεύρῃ, καὶ ἂν τυχὸν ἦτο ὁ ποιητὴς Φαῖδ ἤθελε βεβαίως τὸν ἀναγνωρίσει ἐν τοῖς

περὶ τὸν σουλτάνον! Ἡ Γκιούλ εἶχεν ὡς πρὸς τοῦτο θέλησιν ἰσχυρογνώμονα... Δὲν ἐξήτει νὰ ἴδῃ τὸν Ἀβδούλ-Μετζίτ, ἀλλὰ τὴν παράδοξον ἐκείνην ἐμφάνισιν, ἥτις τὴν εἶχεν ἐκπλήξῃ τὸσον ζωηρῶς. Ἐνίοτε ἡρώτα ἐαυτὴν ἂν θὰ ἠδύνατο ν' ἀναγνωρίσῃ ἐκείνον τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον μόλις εἶχεν ἰδεῖ στιγμὰς τινας, καὶ τοῦ ὁποίου ὅμως ἡ εἰκὼν εἶχε μείνει τὸσον ζωηρὰ ἐν τῷ πνεύματι αὐτῆς, ὥστε ἤρκει μόνον νὰ ἡμικλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἵνα ἴδῃ πάραυτα συμπαθῇ ἐκείνην μορφήν ἀναχνινομένην.

Ὁ Ἀλίμ ἤνοιξε τὴν θυρίδα καὶ ἐβοήθησε τὴν Γκιούλ νὰ καταβῇ ἐκ τῆς ἀμαξίας. Ὡς πλουσία Μουσουλμάνα, ἡ Γκιούλ-Χανούμ ἦτο ἐνδεδυμένη λειομέταξαν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἐφόρει ἐμβάδας ἐρυθρὰς χρυσοκεντήτους, φερετζὲν μὲ μεταξίνους κροσσούς καὶ ἐπικεκοσμημένον μὲ τρίχαπτα, κόσσυμβον ἐκ λεπτοτάτου ὑφάσματος καὶ ἀδχμαντοστόλιστον, κάλυμμα δὲ διαφανὲς ἐπέκειτο ἐπὶ τῶν ἐρυθρῶν χειλέων της... Ἡ Ναζίκ καὶ ἡ δούλη, περικυκλωμένη διὰ μεταξωτοῦ φερετζέ, ἠκολούθησαν τὴν νεαρὰν δέσποιναν αὐτῶν εἰς τὴν μεγάλην αὐλὴν, ὅπου ἤδη συνωθεῖτο ἐπίσης πλῆθος πολυάριθμον, εἰ καὶ ἐκλεκτότερον τοῦ πληροῦντος τὴν πλατεῖαν τοῦ τζαμίου. Ἐπὶ στιγμὴν ἡ τροφὸς ἠλπισεν ὅτι ἡ συρροὴ αὕτη ἤθελε τρομάξῃ τὴν νέαν Χανοῦμισσαν, καὶ ἤθελε τὴν κάμει νὰ ἐπιστρέψῃ ὅπως ἠπατάτο ὅμως μεγάλως. Στηριζομένη ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ Ἀλίμ, ὅστις διήνοιγε τὴν ὁδόν, ἡ Γκιούλ-Χανούμ, διήλθε τὴν τετράγωνον αὐλὴν περικυκλωμένην ὑπὸ θόλων· θεωρεῖόν τι, περιλαμβάνον τὰ μέλη τῶν πρεσβειῶν, ἔκειτο δεξιόθεν τῆς στοᾶς, ἐν ᾗ ἔμελλε νὰ καθίσῃ ὁ σουλτάνος. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους μεγάλη πλατάνος, περὶ τὴν ὁποίαν δέκα ἄνθρωποι ἠδύνατο νὰ κάθονται ἐν ἀνέσει, εὐρίσκετο μεμονωμένη, ἐπεὶδὴ τὸ πλῆθος τῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν οὐλεμάδων ἦτο συνηθροισμένον ἀριστερόθεν τῆς στοᾶς.

Ἡ Γκιούλ-Χανούμ διέταξε καὶ μετέφεραν ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐκείνου θρανίου τὰ βελουδινὰ προσκεφάλαια τῆς ἀμαξίας της. Ἐκάθην ἐπ' αὐτῶν βλέπουσα ἄνωθεν δούλην τινὰ καὶ εὐνοῦχους τοῦ πκλατίου, οἵτινες συνηθροίσθησαν παρὰ τοὺς πόδας της ἀφ' οὗ τὴν ἐχαίρετσαν.

— Εἶμαι ἀξιόλογα ἐδῶ διὰ νὰ ἴδω τὴν διάβασιν, εἶπε κατὰ νοῦν ἡ νεάνις, καὶ θὰ ἤμην πολὺ ἀτυχὴς ἂν μεταξὺ τῶν λειτουργῶν τοῦ Κράτους, οἵτινες θὰ ἔλθωσι νὰ ἀσπασθῶσι τὴν Α. Μεγαλειότητα, δὲν εὐρῶ τὸν ἀγγελόν μου. Οὕτως ἠρέσκετο ἡ Γκιούλ νὰ ὀνομάζῃ τὸν ἀγνωστόν της.

— Ἀλίμ, εἶπεν εἰς τὸν εὐνοῦχόν της, σύ, ὅστις γνωρίζεις τοὺς κυριωτέρους πασάδες καὶ βέηδες, θὰ μοὶ τοὺς ὀνομάσῃς βέβαια ἐὰν ἐπιθυμήσω νὰ μάθω τὸ ὄνομα των;

— Οὐδὲν εὐκολώτερον, Χανούμ-ἐφέντη.

— Πολὺ καλὰ λοιπὸν, ἀναψὸν μοι ἐν σιγάρων, καὶ ἀνοιξὸν τὴν ὀμπρέλλα μου, διὰ νὰ καπνίσω μίαν φορὰν ἀκόμη, πρὶν ἔλθῃ ὁ σουλτάνος.

κ'

Ἡ στοά, ἐν ᾗ εἶχον ἀπλώσει Περσικὸν τάπητα, καὶ ὅπου εἶχον φέρεϊ τὸν θρόνον, τῆς Α. Μεγαλειότητος—ἐδραν χρυσῇν ἀδχμαντοκόλλητον—ἦτο εἶδος ἐπιπέδου ἀνυψωμένου κατὰ μίαν βαθμίδα, καὶ σκιάζομένου διὰ στέγης κεραμιδιωτῆς, καὶ ἐσωτερικῆς ὀροφῆς κεχρυσωμένης, ἥς τὴν λάμψιν ὁ ἥλιος καὶ ὁ χρόνος εἶχον ἀφαιρέσει.

Ἦτο παράδοξος ἀντίθεσις τὸ λεῖψανον τοῦτο τῆς βασιλικῆς πολυτελείας,—θρόνος ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ, ἐντὸς κήπου ἐγκαταλειμμένου,—αὐτῆς κακῶς ἐστρωμένης, πεφυτευμένης διὰ πλατάνων καὶ περικυκλωμένης ὑπὸ περιστυλίου, ἀρρύθμου, μὲ στύλους ξυλίνους καὶ σκωληκοβρώτους.

Πλὴν τῶν Εὐρωπαίων, τῶν ἐν τῷ θεωρεῖῳ συνηθροισμένων, τὸ πᾶν ἦτο ἀνατολικὸν ἐν τῇ συνελεύσει ταύτῃ· ἡ Τουρκία, ἀπλῆ καὶ ποιητικὴ, ἔχουσα θόλον τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν χλόην τάπητα, τὸν Ἀλλάχ ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς αὐτῆς καὶ τὰ ὅσῃ τῶν προγόνων ὑπὸ τοὺς πόδας· παρίστα δύο ὑψηλὰς ιδέας, αἵτινες ἀναγκάζουσι τὸν ἄνθρωπον νὰ κλίνη τὸ μέτωπον, καὶ νικῶσαι τὸν φαντασμὸν καθιστῶσιν αὐτὴν σεβαστήν.

[Ἐπειτα συνέχισα]

K.

ΑΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΑΙ

Παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου τῆς Φραγκαβίλλης ὑπάρχει μικρὰ λίμνη, ἥς τὰ βορβορώδη νάματα καθιστῶσι σχεδὸν ἀφανῆ τὰ ἐπὶ τοῦ χειλὸς αὐτῆς φυόμενα βούα. Ἡ παράδοσις λέγει ὅτι εἰς τὸν πυθμένα αὐτῆς εὐρίσκεται μεγάλῃς διαμέτρου πλάξ, ἥς ἀφαιρεθείσης, θὰ ἀναβλύσῃ ὕδωρ ἱκανὸν νὰ ἐπιφέρῃ δεύτερον κατακλυσμόν. Ἐπίσης λέγουσιν οἱ χωρικοὶ ὅτι ἐν αὐτῇ ἐπνίγησαν δύο θυγατέρες βασιλέως τινός. Ταῦτα ἔδωκαν ἡμῖν τὴν ιδέαν τοῦ παρόντος διηγήματος.

Ἦσαν ὑψηλαί, ὡς ἡ κυπάριστος· ὠραιαί, ὡς ἡ θεὰ τοῦ κάλλους· χαρίεσαι, ὡς ἡ Ἀμαριλλίς. Εἶχον τὰ αὐτὰ χαρακτηριστικά: Μεγάλους γλαυκοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ μακρὰς βλεφαρίδας· χεῖλη μικρὰ καὶ ἐρυθρά, ὡς τὰ πέταλα ἄνθους ροῖας· κόμην χρυσίζουσαν καὶ τόσῳ πολυπλόκαμον, ὥστε, ὅτε ἑπιπτον ἐν τῇ λίμνῃ, αὕτη ἀπλουμένη, ἐκάλυπτεν ἅπασαν τὴν ἐπιφανείαν της, ὡς χρυσόπλεκτον δίκτυον.

Ἡ μία ἐκαλεῖτο Ῥοδιὰ καὶ ἡ ἄλλη Τριανταφυλλιά.

Πρωῖαν τινὰ ἐλθοῦσαι ἀφῆρσαν τὸν ἀραχνόφαντον πέπλον, δι' οὗ τὸ σῶμά των περιέβαλον, καὶ ῥιφθεῖσαι ἐν τῇ λίμνῃ ἤρχισαν νὰ ταράττωσι διὰ τῶν ποδῶν των τὸ ὕδωρ, ὅπερ ἠδέως παφλάζον, ἔλειχε τὸ πάλλευκον αὐτῶν σῶμα.

— Εἶνε ἄλλη καλλίτερη ἀπὸ μέ; ἠρώτησεν ἡ Ῥοδιὰ τὴν ἀδελφὴν της.

— Εἶσαι καὶ σύ, μὰ εἶνε κ' ἡ Λαμία· ποῦ λέει: φέξε ἦλπε μου τί γὰρ θὰ φέξω.

— Καὶ εἶναι καλλίτερη ἀπὸ μέ;

— Εἶνε, βέβαια.

— Ἀμὴν δέ... σ' ἄθ' ἔλγῃ ἄς ἐβγῇ καὶ θὰ διοῦμε... εἶπε θυμωδῶς ἡ Ῥοδιὰ.

Ἀλλὰ δὲν ἔφθασε νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον της καὶ ἡ κοιλὰς ἐφωτίσθη ἀπὸ μαγικὴν λάμψιν. Μελανὴ ὡς ἀσφαλτος κόμη, πεπλεγμένη κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν συνήθειαν ἐπὶ κεφαλῇς κανονικῆς καὶ εἰτα

πάνκαλον καὶ ἀπαλὸν στῆθος ἐφάνησαν ἀνωθὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος. Ἦν ἡ *Λάμια*. Αἱ δύο ἀδελφαὶ ἔκλεισαν τοὺς ὀφθαλμούς· φοβηθεῖσαι.

— Δίες με, εἶπε τῇ Ῥοδιᾷ ἡ *Λάμια*, εἶμαι καλλιτέρεή σου;

— Εἶσαι, κυρά... εἶπεν ἐκείνη, τρέμουσα, ὡς τὸ φύλλον τῆς καλάμου.

— Τότε, θὰ σὲ πάρω 'ς τὸ σπίτι μου, νὰ γένῃς δουλεύτρα μου... θὰ σὲ κλείσω ἐκεῖ νὰ μαραθῇς καὶ νὰ μὴ καυχῇθῃς πειά.

Καὶ παρέσυρεν ἐντὸς τῆς λίμνης ἀκουσαν τὴν Ῥοδιάν.

✱

Μείνασα μόνη ἡ Τριανταφυλλιά ἔκλαιε καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὸ μέρος ὅπου ζῶσα ἡ ἀδελφή της ἐτάφη. Ἐφερε μελικηρήθρας ἀπὸ τὰ σπήλαια καὶ γάλα ἀπὸ τὰς αἶγας καὶ ξανθὸν ἔριον ἀπὸ ἀρτιγέννητον ἀρνίον καὶ τὰ ἔρριπτεν ἐν τῇ λίμνῃ, ὅπως ἐξευμενίσῃ τὴν *Λάμια*, πλὴν οὐδὲν κατῴρθου.

Ἡμέραν τινά, βαρυνθεῖσα ἀπὸ τοὺς γόους της ἡ *Λάμια* ἐξῆλθε.

— Τί ζητῇς ἐδῶ Τριανταφυλλιά; τῇ εἶπεν ὀργίλῃ.

— Κυρά, εἶπεν αὕτη δειλῶς, δός μου τὴν ἀδελφή μου ἢ πάρε κ' ἐμὲ μαζῇ... Ἐκείνη δὲν ἔμαθε νὰ δουλεύῃ· εἶμαι καλλιτέρεή σου δουλεύτρα ἐγώ.

— Δὲν σὲ θέλω ἐσένα· ἂν θες τὴν ἀδελφή σου κόψε καὶ δός μου τὰ μαλλιά σου.

Ἡ Τριανταφυλλιά δὲν ἐδίστασεν, ἀλλ' εὐθὺς ἔρριψεν εἰς τὴν λίμνην τὴν χρυσὴν της κόμην. Τότε ἐφάνη ἀνωθεν τῶν ὑδάτων κόρυμβος ῥοιᾶς, ἀλλὰ δὲν διέκρινε τοῦτον ἡ νεᾶνις, ἀναμένουσα ζῶσαν τὴν ἀδελφήν της καὶ ἤρχισε πάλιν τοὺς κλαυθμούς της.

Τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν ἀνέδυ πάλιν ἡ *Λάμια*.

— Τριανταφυλλιά, τί κλαίεις; τῇ εἶπε, γελῶσα χαιρεκᾶκως.

— Εἶσαι κακὴ καὶ σκληρὴ· ἡ ἀδελφή μου δὲν ἐφάνηκε πουθενά.

— Ἐφάνη, ἀλλὰ δὲν ἔμπορεῖς νὰ τὴν γνωρίσῃς... Δός μου τὰ μᾶτια σου καὶ θὰ τὴν ἀποκτήσῃς.

Ἡ Τριανταφυλλιά ἐφάνη σκεπτομένη.

— Δὲν θέλεις; εἶπεν ἡ *Λάμια* τότε...

Καὶ ἐκινήθη νὰ φύγῃ.

— ὦ, στάσου! στάσου! εἶπε δακρυχέουσα καὶ συμπλέκουσα παρακλητικῶς τὰς χεῖρας ἡ νεᾶνις· δὲν θέλεις ἄλλο ἀπὸ τὰ μᾶτια μου; Ἐχει πολὺ χρυσάφι ὁ πατέρας καὶ ἡ μάνα μου, διαμάντια καὶ μπιρλάντια, ποὺ λάμπουν ὅταν τὸν ἥλιος θέλεις νὰ σοῦ φέρω ἀπὸ αὐτά;

— Θέλω τὰ μᾶτια σου, μοῦ τὰ δίνεις;! εἶπεν ἀπειλητικῶς ἡ *Λάμια*.

— Τὰ μᾶτια μου!... εἶπε μετὰ φρίκης ἡ νεᾶνις· νά, πάρε, πάρε κι' αὐτά καὶ δός μου τὴν ἀδελφή μου... Ὅρκισου ὅμως πῶς θὰ μοῦ τὴ δώσῃς.

— Ὅρκίζομαι, νὰ 'πεθάνω καὶ νὰ μὴ ἀναζήσω ποτέ· τὰ χεῖλη μου νὰ σκεπάσουν τ' ἀργιολογία καὶ τὸ νερό μου νὰ γίνῃ βρωμερό, εἶπεν ἡ *Λάμια*.

— Νὰ 'πεθάνῃς καὶ νὰ μὴ ἀναζήσῃς ποτέ· τὰ χεῖλη σου νὰ σκεπάσουν τ' ἀργιολογία, καὶ τὸ νερό σου νὰ γίνῃ βρωμερό, ἐπανελάθεν ἡ Τριανταφυλλιά.

Καὶ διὰ τῆς αἰχμῆς βύρλου ἐκέντησε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ τοὺς ἔχυσεν ἐν τῇ λίμνῃ.

— Ἴδου ἡ ἀδελφή σου, ἡκούσθη εὐθὺς μετὰ τὴν θυσίαν, ἡ φωνὴ τῆς *Λάμιας*.

Ἡ δυστυχὴς τυφλὴ, ἀργοδατοῦσα καὶ σφάλλουσα, ἔτεινε τὰς χεῖρας, πλὴν ἀκάνθας συνήντα μόνον.

— ὦ! δός μοῦ τὴν, ἔλεγε μετὰ πόνου ψυχῆς· δός μοῦ τὴν...

— Σφίξε τὴν ἀγκυλιά σου καὶ θὰ τὴν εὕρῃς ἐκεῖ, εἶπεν ἡ *Λάμια*.

Ἐκείνη ἔσφιξε μετὰ προθυμίας τὴν ἀγκυλίαν της, πλὴν οὐχὶ τὸ σῶμα τῆς ἀδελφῆς της, ἀλλ' ἀκάνθας ῥοιᾶς ἠσθάνθη τρυπώσας τὸ σῶμά της.

— ὦ! μὲ ἠπάτησες, εἶπε μετ' ἄλγους καὶ ἔπεσε λιπόθυμος χαμαί.

Καὶ δὲν ἠνόησεν ὅτι ἡ ῥοιὰ ἦν ἐνηγκαλίσθη, ἦν ἡ παρὰ τῆς *Λάμιας* μεταμορφωθείσα ἀδελφή της.

Τῷ ὄντι, πῶς νὰ ἠνόησῃ τις τὰ ἄψυχα, ἀφοῦ δὲν ἠνοοῦνται τὰ ἔμψυχα καὶ λογικὰ ὄντα!...

✱

Ἡ Τριανταφυλλιά συνελθοῦσα μετ' ὀλίγον ἠγέρθη καὶ ἠθέλησε νὰ βαδίσῃ, ἀλλὰ προσέκοπτεν ἀνὰ πᾶν βῆμα... Ἐλεῖπον οἱ γλαυκοὶ καὶ μάγοι ὀφθαλμοὶ της· τὸ φῶς ἐκείνο, ἄνευ τοῦ ὁποίου καὶ ὁ ἥλιος καθίσταται ἀφανής, καὶ αὕτη ἡ θεὰ καὶ φεγγυόλος στήλη θὰ ἀπέβαινε περιττὴ τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, εἶχε σθεσθῇ δι' αὐτήν.

— Μοῦ ἔλεγαν τῆς *Λάμιας* κακαὶς καὶ φθονεραὶς μὰ δὲν τὸ πίστευα τόσῳ... Ἐκοψα τὰ μαλλιά μου, τὰ χρυσὰ μαλλιά μου καὶ τῆς τὰ ἔδωκα... Ἐπειτα τῆς ἔδωκα τὰ μᾶτια μου· τί μὲ μέλλει, ἔλεγα, ἀφοῦ θὰ μοῦ δώκῃ τὴν ἀδελφή μου; ἐκείνη θὰ μὲ παίρνῃ ἀπὸ τὸ χέρι... θὰ μοῦ μιλήῃ, θὰ γελοῦμῃ μαζῇ καὶ θὰ τὰ λησμονῶ ὅλα· μὰ τόρα; Ἀχ!...

Εἶπε, καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ἦκουσε τότε φωνὰς ἀνθρώπων καὶ ὕλακας κυνῶν. Ἀνθρωπὸς τις ἐπλησίαζε πρὸς αὐτήν, αὕτη δὲ ἐξ αἰδούς, διότι ἦν ἡμίγυμνος, περιεστᾶλη εἰς λόχμην βρύων, ὡς ἡ Ἀρτεμις πρὸ τῶν περιέργων βλεμμάτων τοῦ Ἀκταίωνα.

— Κόρη μου!... ἐφώνησεν ὁ ἀνθρωπὸς ἰδὼν αὐτήν.

— Πατέρα μου!... εἶπεν ἐκείνη, πίπτουσα εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Τῷ ὄντι· ἦτο ὁ δύστηνος πατήρ, ὅστις εἶχεν ἐξέλθει πρὸς ἀναζήτησιν τῶν θυγατέρων του.

Ὁ γέρον μετὰ μικρὸν ἔμαθε τὰ πάντα. Προσκαλέσας τοὺς ὑπηρέτας του, ἐκένωσαν τὴν λίμνην, εἰς τὸν πυθμένα δ' αὐτῆς εὗρον πλάκα τεφρόχρουν, ἣν ἠθέλησαν νὰ ἀποσπάσουν.

— Κάτωθεν αὐτῆς εἶνε ἡ κόρη μου, εἶπεν ὁ γέρον.

Πλὴν, εἰς τὸ πρῶτον κτύπημα, ὅπερ αἱ ἐργάται κατέφερον ἐπὶ τῆς πλακῆς, φωνή

τρομώδης ἡκούσθη, τρέψασα εἰς φυγὴν τοὺς ἐργάτας. Ἡ λίμνη ἐπληρώθη ὕδατος, πάλιν φωνὴ δὲ γλυκεῖα, πλὴν μελαγχολικὴ ἡκούσθη λέγουσα:

— Τοῦ κάκου, ζητεῖς νὰ μὲ σώσῃς, πατέρα... πάρε τὴν ἄλλη σου κόρη καὶ φύγε... ἐδῶ εἶνε τόπος κακός. Μὴ θέλῃς νὰ βγάλῃς τὴν πλάκα, γιὰτὶ ἀμέσως θὰ πηδῇσῃ νερό νὰ πνίξῃ τὸν κόσμον... Δὲν εἶναι δίκαιον διὰ μίαν ψυχὴν, ὅσῳ ἀγαπητὴ καὶ ἂν ἦνε, νὰ θυσιάζῃ κανεὶς τὴν ζωὴ τῶν ἄλλων...

Ἡ φωνὴ ἐσιώπησεν. Ὁ γέρον καὶ ἡ τυφλὴ ὑπὸ φρίκης καταληφθέντες ἔφυγον μακρὰν. Ὁ γέρον βαρυνεθὴς, ἔφερε τὴν τυφλὴν θυγατέρα του ἀκουσαν εἰς τὸν πύργον του καὶ ἔμεινεν ἡ κοιλὰς ἡσυχος καὶ ἡ Ῥοδιὰ ἄνευ τῆς ἀδελφῆς της....

✱

Ἄλλ' ἡ τυφλὴ δὲν λησμονεῖ εὐκόλως. Ὡς ὁ Ἀλφειὸς τὴν Ἀρέθουσαν, ὁ Πᾶν τὴν Σύριγγα, ὁ Ὠρίων τὰς Πλειάδας καὶ ἡ Γῆ τὸν Οὐρανόν, οὕτω καὶ αὕτη ποθεῖ τὸ μέρος ὅπου ἡ ἀδελφή της μένει καθευγμένη. Διαφυγοῦσα ἡμέραν τινὰ τοὺς φύλακας της κατέρχεται εἰς τὸν κῆπον καὶ σπεύδει σφάλλουσα εἰς τι μέρος, ἐνθα εἶχον φυτεύσει μετὰ τῆς ἀδελφῆς της μικρὰν ῥοιάν. Ἐκοψε μικρὸν αὐτῆς κλάνα, ὡς τὸν χρυσόφυλλον κλάδον ὁ Αἰνείας εἰς τὰ δάση τοῦ Ἀδρηνου, πιστεύουσα ὅτι οὕτως, ἐπειδὴ παρ' ἐκείνης ἐφυτεύθη, θὰ ὠδήγει τὰ σφάλλοντα βήματά της καὶ θὰ ἀντικαθίστα τοὺς ἐσθεσμένους ὀφθαλμούς της πρὸς ἀνέυρεσιν τῆς Ῥοδιᾶς. Καὶ ἤδη κρατοῦσα αὐτὸν εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, ὡς ἡ Ἐνυὼ τὴν δαῖδα καὶ εἰς τὴν δεξιὰν ὀζώδη ῥάβδον καὶ ἀκολουθουμένη ὑπὸ μικρῆς λευκομάλλου ἐλάφου, ὡς ἡ Ἀρτεμις, διεπέρα βραδυποροῦσα φάραγκας καὶ δρυμούς, διευθυνομένη ἐνστιγματωδῶς πρὸς τὸ μέρος ἡλπίζεν ὅτι ἦν ἡ ἀδελφή της.

Οὕτως ἀνυπομονῶς σπεύδει πρὸς τὸ τέκνον ἡ μήτηρ, ὅταν αἰσθανθῇ τοὺς μαστούς της βαρύνοντας, οὕτω καὶ ἡ Ἀρτεμις ἔσπευσεν ὅπως ἐκδικηθῇ τὴν ὕβρισθῆσαν μητέρα της, φονεύουσα τὰς θυγατέρας τῆς Νιόβης.

Μετ' οὐ πολὺ ἔφθασεν εἰς μέρος, ὅπου ὁ Πηνειὸς ἐκύλιε μετὰ πατάγου τὰ ψυχρὰ καὶ θοὰ ὕδατά του, μέσῳ πετρῶν καὶ κορμῶν δένδρων.

Δὲν ἐδίστασεν· οὐδόλως ὁ τῶν ὑδάτων βρόμος τὴν φοβίζει. Καλέσασα τὴν πιστὴν τῆς ἑλαφον καὶ ἱππαστὴ καθίσασα ἐπ' αὐτῆς ῥίπτεται εἰς τὸν ποταμόν. Ἀλλὰ τὸ βεῖθρον εἰναι ὀρμητικόν· ἡ ἑλαφος ἀγωνίζεται, φθάνει εἰς τὸ μέσον, καὶ μόνον ἡ μικρὰ καὶ ὠραία κεφαλὴ της φαίνεται ἄνωθεν τῶν ὑδάτων. Ὁ ἄνεμος καὶ τὸ ὕδωρ κολποῦσι τὰ ἐνδύματα τῆς τυφλῆς, ἥτις μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ διαβῇ, μένει γαλήνιος ἐπὶ τῆς ἐλάφου... ὁ ἄνεμος σκορπίζει τοὺς μικροὺς ἀναπτυχθέντας χρυσοὺς τῆς κόμης της θυσάνους, οἵτινες δέρουσιν ἐλαφρῶς τὸ ὠχρόν, πλὴν γαλήνιον πρόσωπόν της... εἰς τὰ χεῖλη της, τὰ χροῖαν μεμαραμένον κρίνου λαβόντα, ἐπι-

κάθεται πικρία τις, τὰ δὲ βλέφαρά της κινούνται, ὥστε θέλοντα νὰ δεῖξωσιν αὐτῇ τὸν κίνδυνον· ἔχει ἐσταυρωμένους εἰς τὸ στήθος τὰς χεῖρας, καὶ ἐν μιᾷ τούτων κρατεῖ τὴν ῥοιάν, ὡς ὁ θνητὸς τὴν ἐλπίδα φαντάζεται τὴν ἔκτασιν, τὸν ποταμὸν ὃν διέρχεται, τοὺς χάλικας καὶ τὰς ὄχθας του καὶ τὰς ἐπ' αὐτῶν φυομένας ἰτέας, ἀλλὰ γνωρίζει ὅτι δὲν δύναται νὰ ἴδῃ, καὶ τὴν κεφαλὴν της κρατεῖ εὐθὺ πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἡ ἔλαφος διευθύνεται.

Ὁ Πηνειὸς, νομίσας αὐτὴν ὡς τὴν ἀγαπητὴν του νύμφην Κρέουσιν, συνέχει τὴν ῥοὴν τῶν ὑδάτων του καὶ ἡ ἔλαφος ἀποθέτει ἐπὶ τῆς ὄχθης τὴν τυφλὴν. Ὁρῶνται ἐκείνη καὶ ἐξακολουθεῖ, μέσῳ ἀκανθῶν καὶ τριβόλων, τὸν δρόμον της· αἱ βᾶτοι ξεσχίζουσι τὰ ἐνδύματά της καὶ αἱ ὀνακάνθη τοὺς πόδας της, πλὴν ἀδιαφορεῖ.

— "ὦ! ἐὰν εἶχα τὰ μάτια μου, λέγει καὶ σπεύδει, σπεύδει ἐκεῖ, ἔνθα ταχύτερον ἔχει φθάσει ὁ λογισμὸς της.

Μετ' ὀλίγον ἀκούει παρὰ τοὺς πόδας της ἄλλα ὕδατα, ὀρητικῶς θραυόμενα, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ γλυκεῖαν φωνήν, περιπαθῶς ψάλλουσιν ἄσμα ἀπελπιστικόν, ὡς τὸ ἄσμα ἰσοβίου καταδίκου:

Ὁ ἥλιος ἔβουσε,
Πᾶν τὰ λουλούδια,
Φύγαν τὰ ὄνειρα,
Χαραῖς, τράγουδια·
Ἡ γῆ σκοτώθηκε,
Χάθη τ' ἀηδόνι,
Βορρῆς ἐχούμηξε,
Πλακῶναι γιόνι...

Νεῖστα ῥεῖθρανα,
Περίσσεια κἄλλη
"Ὅλα χαθῆκαν...
Ἀνεμοζάλη,
Τὰ πῆρε κ' ἔφυγε...
"Αἰ! ἔλα, Χάρε,
Κ' ἐμὲ τὴν ἄμοιρον,
Μαζὴ σου πάρε...

Ἐγνώρισε τὴν φωνὴν τῆς ἀδελφῆς της καὶ συγκεκινημένη καὶ κατὰκοπος ἐκ τῆς ὁδοιπορίας ἐκάθησε παρὰ τὴν ῥίζαν πολυφύλλου πλατάνου.

— "ὦ, ἀδελφὴ μου, ποῦ ἦσαι; ἔλεγεν ἡ Ῥοδιά· με ἄφησες λοιπὸν καὶ σύ!... Ὅταν ἤμεθα μικρά, ἐσύναζα τὰ λουλούδια καὶ ἔπλεκα μ' αὐτὰ τὰ μαλλιά σου... σοῦ ἔφερνα νεράκι κρῦα ἀπὸ τὴν πηγὴ καὶ τὴν πρωτομαγαζάτικη δροσιὰ νὰ νίβης τὸ πρόσωπό σου... τώρα με λησμώνησες... ἄχ! με λησμώνησες καὶ σύ!...

Ἡ τυφλὴ ἠθέλησε νὰ ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη. Ἡγέρθη τότε καὶ ἠθέλησε νὰ διαβῇ τὸν ποταμὸν, πλὴν μόλις προχωρήσασα μικρὸν ἐν τῷ ὕδατι ἐφοβήθη καὶ ἐξῆλθεν.

Ἀλλ' ἡ φωνὴ τῆς Ῥοδιάς, ὡς ἡ φωνὴ τῆς μελαγχολίας ἠκούσθη λέγουσα:

— Μὴ φοβῆσαι τὸ ὕδωρ, ἀδελφὴ μου· θὰ γνωρισθῶμεν ἀπὸ τοὺς παλμούς της καρδίας μας... ἐλθέ, σύ με τὴν ἀγκάλην σου θὰ μοῦ δώσης ζωὴν καὶ ἐγὼ με τὰ φιλήματά μου τὰ μάτια σου.

— Δὲν θέλω τὰ μάτια μου, φθάνει νὰ σὲ ἀποκτήσω· εἶπεν ἡ τυφλὴ.

Καὶ ἐρρίφθη παράφορος εἰς τὸ ὕδωρ. Πλὴν ὁ ἥδη ἀψόφως ὑπαισέρπων δια-

τῶν χόρτων ῥύαξ ἐκύλιε τότε μετὰ μανίας τὰ ῥεῖθρά του. Ἡ τυφλὴ ὕψου τὰς χεῖρας ἀνὰ τῶν ὑδάτων ὅπως ζητήσῃ βοήθειαν, ἀλλ' οὔτε ἡ καλλιόφυρος Λευκοθέα ἔρριψεν αὐτῇ τὸ κρήδεμνόν της, οὔτε δένδρον τι ἔκλινε τοὺς ἀκρέμονάς της, ὅπως ἄφ' ἐνὸς τούτων δραττομένη σωθῇ...

Ἐπνίγη καὶ αἱ κάλαμοι ἐπανελάβον τοὺς θρήνους των καὶ ὁ νυκτοκόραξ ἠκούσθη κλαίων ἐπὶ τῆς κυπαρίσσου ἐκείνης.

✱

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν μικρὰ ῥοδὴ ἐφάνη παρὰ τὴν ῥίζαν τῆς πλατάνου. Παρεκάλεσεν αὐτὴν ὅπως τὴν λάβῃ εἰς τὸ ὕψος της καὶ αὕτη ἔκλινε καὶ περιελίχθη εἰς τὸν κορμὸν της ἡ ῥοδὴ. Πλὴν ἐστέναξεν αὕτη.

— Τί ἔχεις ῥοδὴ μου; ἠρώτησεν αὐτὴν ἡμέραν τινα ἡ πλατάνος.

— Ἐκεῖ, εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην, εἶνε ἡ ἀδελφὴ μου· ὁ ποταμὸς με ἐμπόδισε νὰ τὴν ἴδω ὅταν ἐξοῦσα· τώρα ἀδύνατος δὲν ἔμπορῶ νὰ φθάσω καὶ νὰ τὴν φιλήσω, καθὼς πρῶτα, εἶπε στενάζουσα αὕτη.

Ἡ πλατάνος συγκινηθεῖσα, ἔτεινεν ἓνα της κλάδον, ἐσχηνάτισε τόξον, ἀνωθεν τοῦ ὕδατος, καὶ περιελίχθη ἐκεῖ ἡ ῥοδὴ καὶ εἶτα ἔκυψε τὸν κλῶνά της, ἀκριβῶς ἀνωθὶ τῆς ῥοιάς. Ὅταν ὁ ἀνεμὸς φυσήσῃ ταλαντεύει τὸν κλῶνα τῆς ῥοδῆς καὶ ὁ κόρυμβός της φιλεῖ τὴν ῥοιάν τρυφερῶς. Τότε αἱ κάλαμοι συρίζουσιν ἠδέως, τὰ πτηνὰ γλυκοψάλλουν ἐπὶ τῶν φυλλωμάτων τῆς πλατάνου, τὰ ἐν τῇ κοιλίᾳ φυτὰ στολίζονται μετὰ εὐωδέστερα ἄνθη, ὁ ῥύαξ κελαρύζει ἐν μετανόῳ, αἱ δὲ δύο Ἀδελφαὶ ἀνταλλάσσουν τὰ ἄνθη των καὶ δὲν παύουσι ψιθυρίζουσαι τὸν ὄρκον τῆς Λάμιας.

— Νὰ πειθάρης καὶ νὰ μὴ ἀναζητῇς ποτέ· τὰ χεῖλή σου νὰ σκεπάσῃς τ' ἀργιαικάθια καὶ τὸ νερό σου νὰ γίνῃ βρωμερό.

Καὶ τῷ ὄντι· τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης κατερουπάνθη καὶ τὰ βρύα ἐκάλυψαν τὰ χεῖλή της...

Ἐν Ἀεχαινοῖς.

ΑΝΔΡΕΑΣ Δ. Κ.

Ο ΜΑΪΟΣ

ΕΙΚΩΝ

— Καλλύνωμεν διὰ τῆς παρουσίας μας τὴν πολυτελὴ δαίτην, ἣν ἡ Γῆ παραθέτει πρὸς τιμὴν τοῦ ὠραίου Νεκνίου, τοῦ ἐρχομένου ὅπως εὐωχηθῇ ἐπὶ ἡμέρας πολλάς, εἰπον μεταξὺ των αἱ Νύμφαι.

Καὶ ἰδοὺ, ἡ χορὴν μεμαρμένον φύλλον ἔχουσα ἐπιτραπέζιος ὀθόνη, μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀφαιρεῖται καὶ ἀντικαθίσταται ὑπὸ ἄλλης πρασίνης.

Ἰδοὺ, ῥοδακαὶ καὶ καλλιβλέφαροι αἱ Ὀρειάδες, ἔρχονται ἐν χορῷ καὶ ἐπὶ τῶν ποικίλων ἐδεσμάτων πολυχρόους ἐπιθέτουσι διαφανεῖς καλύπτρας.

Ἰδοὺ εἶτα αἱ Νηϊάδες, ὠραῖαι, ὡς ἡ Ἡβὴ, με γαλήνιον μέτωπον, λευκώλενοι, ἀτημελήτως ἐνδεδυμένα, ἔρχονται φέρουσαι ἐντὸς χρυσῶν κρατῆρων νέκταρ, ὅπερ

χύνουσιν ἡσυχῇ ἐντὸς κυπέλλων, ὧν ὁ πυθμὴν πολυχρόους χάλικας φέρει καὶ ἐπ' αὐτῷ τὸ νέκταρ καταπίπτει ἀποτελεῖ ἡδυμνήτινα καὶ θυμῆρη φλοίσβον.

Καὶ ἡδῆ... αἱ θανούσαι τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς θυγατέρες ἐξάνισπανται αἱ Δρυάδες καὶ Ἀμαδρυάδες ἐπὶ πολὺ ἐντὸς τῶν αὐχμηρῶν φερέτρων των μείναισαι, ἀναφρίνονται ὠραῖαι, ὡς ἡ Ἀφροδίτη, παρ' ἧς τὸν κροτὸν ἐδανείσθησαν, ὅπως μὴ, ἐν τῇ νεκρικῇ των θέσει διατελοῦσαι, τὸ ἀγλᾶν των πρῶσων ρίχνουται καὶ αἱ ζανθαὶ τῆς κόμης των τρίχες λευκαίνονται ὑπὸ τοῦ χρόνου. Εὐσταταῖς αὐταὶ καὶ καλλιζῶναι καὶ μακρόκομοι, ἔρχονται φέρουσαι ἐπὶ κεφαλῆς κένιστρον πλήρες διαφόρων ἀνθέων καὶ πτηνῶν πολυχρόων καὶ ψάλλουσαι, μετ' ἀργυροῦ χου φωνῆς, διαφόρους ᾠδὰς.

✱✱

Μέσῳ ἀνθοστολιστοῦ τρίβου, πρὸς τὰ δώματα τῆς Γῆς ἀγούσης, τὸ βῆμα φέρει γοργόν, νεανίας φιλομειδῆς καὶ ἐράσμιος. Ἐπὶ τοῦ γλαφυροῦ προσώπου του μόλις ὁ βουλος ἐπανεῖ· οἱ τὸ χρῶμα τοῦ Οὐρανοῦ ἔχοντες ὀφθαλμοὶ του, γοργοί, ἐκφράζουσιν ἣν αἰσθάνεται· χαράν, ἡ δὲ κόμη του, καταχεῖται μυριοπλόκαμος ἐπὶ τῶν ὤμων του καὶ μετ' αὐτῆς πλέκονται τὰ ἄνθη τῆς λεμονέας καὶ πορτοκαλλέας. Φοβοῦμαι τὴν Κύπριδα, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ μὴ εἶπω ὅτι ὁ νεανίας οὗτος ἦν ὠραιότερος τοῦ Ἀδωνιδὸς της.

✱✱

Χαρμόσυνοι γέλωτες καὶ φωναὶ καὶ ψόφοι φιλημάτων βχεῖς ἀκούονται μετὰ μικρὸν εἰς τὸ δῶμα.

Ὁ νεανίας ἦλθεν.

Αἱ Ὀρειάδες ἐξαπλοῦσιν ἄλλην ἀνθόπλεκτον καλύπτραν ἐπὶ τῶν ἐδεσμάτων, αἱ Νηϊάδες χύνουσι διαυγῆς τὸ νέκταρ των μέσῳ περιπλοκάδων, κισσοῦ καὶ ἀγρόστως, αἱ δὲ Δρυάδες καὶ Ἀμαδρυάδες, λαμβάνουσαι ἐκ τοῦ κένιστρον, διασπείρουσιν ἄνθη καὶ πτηνὰ· τὰ ἄνθη διαχύνουσι μύρον βρώσιμον, τὰ δὲ πτηνὰ, μελίφρωνα τονίζουσιν ἄσματα.

✱✱

Οὕτω πομποδῶς καὶ γηθοσύνως ὑποδέχονται τὸν Μάϊον αἱ Νύμφαι τῶν δασῶν καὶ τῶν λειμῶνων αἱ Νηρηίδες, οὗτος δ' εὐγνωμονῶν, χεῖς ἐπὶ τῆς Γῆς τὸ πλήρες ῥευστοῦ κύπελλον του καὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τούτου μεθυσκομένη αὕτη, ἀναγεννᾶται καὶ χαίρει καὶ ἡδᾶ καὶ τὸ ἐκ των μεριμνῶν τοῦ βίου ρυτιδωθὲν μέτωπον τοῦ θνητοῦ, φαιδρύνεται ἐπὶ μικρὸν...

Α. Δ. Κ.

Ἐν τῷ Γραφείῳ τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» πωλοῦνται καὶ ἀποστέλλονται ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἑξωτερικῷ τὰ ἑξῆς βιβλία:

«Τὰ 500,000,000 τῆς Ἰνδῆς Ἡγεμονίδος, μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλιου Βιέρν, λεπτὰ 60.

«Ἀπομνημονεύματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης», ὑπὸ Φωτάκου, ὑποσπιστοῦ τοῦ Κολοκοτρώνη, 8ρ. 1 [ἰλιθ. Τεχ. 1, 20].

«Ἑλληνιστὸν Ἀγῶνα ἐκ Τριακοσιδράχμων ἑπαιθλον», διήγημα Γρ. Δ. Σεντοπούλου, 8ρ. 1.

«Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδωνίστρας», ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, λεπτ. 40.

«Εἰκόνες», σατυρικαὶ διηγήσεις, ὑπὸ Δ. Γρ. Καμπούρογλου, λ. 60.